

§ 195.

Fremføres den Paastand, at Anklagebe er affindig, lader Førstedommeren det Spørgsmaal prøve, forinden Sagen gaaer videre. Nævningerne afgive deres Erklæring i saa Henseende, efter de Regler, der senere ere fastsatte for Nævningernes Erklæring. Gaaer den ud paa, at Anklagebe er affindig, standses Sagen; Førstedommeren sørger for, at Anklagebe bringes i Sikkerhed, indtil nærmere Bestemmelse kan tages med ham.

§ 196.

Er Anklagebe døvstum eller er han ikke det danske Sprog mægtig, træffer Førstedommeren fornøden Foranstaltning, for at det, han vil fremkomme med, kan blive forstaaeligt. Er Anklagebe blind og han skal tage Dokumenter eller Andet i Diesyn, tager Dommeren ligeledes fornøden Foranstaltning, for at han kan gjøre sig bekendt med hvad der forelægges ham.

§ 197.

Førstedommeren forelægger Anklagebe det Spørgsmaal, om han har Noget at anføre, forinden Ordet gives til den offentlige Anklager, navnlig om han erkjender at være skyldig, eller paaftaaer at være uskyldig i den Gjerning, for hvilken han er anklaget. Erkjender Anklagebe sin Skyld, gjør Dommeren ham opmærksom paa Følgerne af denne Erklæring; vedbliver Anklagebe desuagtet denne, og der ikke er Grund til at betvivle Tilstaaelsens Rigtighed, føres den til Protokols af Retskriveren, og Dom affiges, uden Nævningers Mellemkomst, efterat den offentlige Anklager har nedlagt sin Paastand, og han saavel som Anklagebe eller hans Forsvarer og den private Klager, med Hensyn til Erstatning, have erholdt Keilighed til at udtale sig.

§ 198.

Paaftaaer Anklagebe sin Uskyld, gives Ordet til den offentlige Anklager. Han giver en kort Fremstilling af Sagen, angiver Lovens Bestemmelser angaaende det foreliggende Tilfælde og angiver de Beviser, ved hvilke han troer at kunne godtgjøre den Paastand, han agter at nedlægge.

§ 199.

Efterat have udtalt sig, fremlægger den

offentlige Anklager de Bevisligheder, hvorpaa han støtter sin Paastand; han opfordrer Førstedommeren, saavidt dertil er Anledning, til at udspørge Anklagebe; han fremstiller de Vidner, han vil afhøre, een for een.

§ 200.

Bevisbyrden paahviler i Reglen den, der paaftaaer Noget, hvorpaa Bevis for Skyld eller Uskyld, middelbart eller umiddelbart, skal støtte sig; er der ført et Bevis, der vækker Sandsynlighed for Skyld eller Uskyld fra den ene Side, maa den anden Part afvæbne denne Sandsynlighed ved Modbevis; dog kan Førstedommeren efter Bevisets særegne Beskaffenhed og Parternes Forhold til det, der skal bevises, for det enkelte Tilfælde foreskrive anden Regel.

§ 201.

Førstedommeren kan af egen Drift, eller ifølge Indstilling af den offentlige Anklager, forsaavidt det, der ved Undersøgelsen er oplyst, ikke ansees for tilstrækkeligt veiledende, lade Nævningerne bese og undersøge Gjerningsstedet eller de Gjenstande, der kunne give Oplysning om Forbrydelsen, og han foranstalter det Fornødne, for at det kan skee.

§ 202.

De Spørgsmaal, den offentlige Anklager finder Anledning til at forelægge for Anklagebe, blive fremsatte for ham af Førstedommeren, forsaavidt denne finder dem tilstedelige. I Anledning af de fremsatte Spørgsmaal kan Forsvareren, ligeledes igjennem Dommeren, kræve forelagt Modspørgsmaal. Nævningerne kunne ogsaa ved Dommeren forelægge Anklagebe Spørgsmaal, for at oplære Sagen, ligesom Førstedommeren og de andre Dommere kunne stille saadanne.

§ 203.

Paaftaaes der, at et af Anklagebe givet Svar er i Strid med hvad han har forklaret under Forundersøgelsen, og der i den Anledning ønskes stillet Spørgsmaal til Anklagebe, da maa det ved Forundersøgelsen forklarede ordret oplæses, forinden Anklagebe forklarer sig over den formentlige Uoverensstemmelse.